

Modlitba.

Korene mojej osobnej modlitby siahajú do ranného detstva, kde si spomínam na každovečerné modlenie sa so sestrou o tri roky staršou, teda dieťa učilo modliť sa dieťa. *Jej úsilie bolo z dnešného pohľadu udivujúce, pretože keď som odmietal modliť sa , tak si kľakla nad moju posteľ , kde som spal a modlila sa na do mnou aj hodinu. Samozrejme som neskôr ustúpil a snažil som sa modlievať s ňou, aj keď by som to nazval ako moje ranné štádium mechanickej modlitby.

Neskôr som vstúpil do úprimnejšej modlitby cez osobný príklad vtedajšieho nášho kňaza, ktorý ma voviedol do osobnejšieho vzťahu s Ježišom. Ale modlitba sa u mňa stále prejavovala skôr ako mechanické plnenie si povinnosti dňa , než niečo na čom je postavený môj život. Ale si uvedomujem , že aj tieto obdobia boli pre mňa dôležité, pretože som získaval návyk vytvárať si priestor , v ktorom som sa venoval viac vnútornému svetu(možno povedať duchovnu) inak by som sa viac sústredil na vonkajšie záležitosti, ktoré prirodzene mladého človeka odvádzajú od podstaty života.

Ďalším obdobím mojej modlitby bolo spoznanie Patra Pia , o ktorom som čítal slová :...bol to Muž Modlitby... bolo to pre mňa fascinujúce muž modlitby... aj ja som chcel byť mužom modlitby a to spôsobilo , že som sa začal pravidelne modliť ruženec aj počas dňa a tým sa moja modlitba ďalej rozvíjala. Neskôr som zistil , že sa modlím síce veľa , ale často krát bez hlbšieho prežívania , aj keď už vtedy som mal aj hlbšie zážitky pri modlitbe, moja cesta za modlitbou pokračovala ďalej.

Veľmi som túžil modliť sa inak ako odriekavaním...preto som začal pátrať po východných praktikách, teda meditáciach. Bolo to veľmi zaujímavé no časom sa mi zdalo všetko také neosobné a bez osoby Ježiša prázdne. A preto som sa veľmi potešil, keď som sa mohol zúčastniť kurzu Ježišovej modlitby v Tynci. Tam som si uvedomil , že modlitba kresťanských mníchov má „podobnú“ formu jako meditácie východných mníchov , ale je osobná a zameraná na osobu Ježiša. To , ma povzbudilo v ďalšom prehlbovaní osobnej modlitby.

Dnes si uvedomujem aj na základe prednášok od Kasiana, že modlitba je umením a ďaleko presahuje všetko čo som si doteraz pod modlitbou predstavoval.

Cítim to ako neustále bytie v Prítomnosti Ježiša pri každej činnosti. To nemyslím , len ako frázu , ale ako sto percentnú skutočnosť. Jednoducho keď šoférujem, rozprávam sa s niekym, myslím, ale hlavne aj vtedy, keď na nič nemyslím. To by som rád zdoraznil „ keď nemyslím“ je to stav do ktorého sa učím vchádzať čo najčastejšie, lebo to sú chvíle kedy moja myseľ nič neprojektuje, nič neplánuje ,nevytvára ilúzie ,ale jednoducho si vychutnáva Božiu prítomnosť v každej činnosti , ktorú práve telo vykonáva.

Dnes keď sme zavalení každodennými starosťami o materiálne zabezpečenie, v strachu o naše deti , aké budú, ako sa presadia v živote.....práve v tom si najviac uvedomujem , že práve takáto modlitba zbavená všetkých predstáv, mi umožňuje byť v každej prítomnej chvíli plne sústredený na to, čo je podstatné pre toho človeka , s ktorým práve som. Jednoducho v neustálej modlitbe vidím jedinečnú možnosť byť autentický, spontánny a otvorený pre každého. Pod neustálou modlitbou rozumiem vnútorný stav človeka, ktorý nikoho neposudzuje, nesúdi činy , skutky ani slová druhých ľudí , ale pevne zotrváva pri nich ako silná opora, ktorá je pevne zakorenená v nekonečnom Zdroji, teda Bohu.